

Baranyi Gergely

hajócska vár

már az én tarkómra lehelnek a sugdolózók, hogy sokat vársz a szökőkútnál. mindig egy mappát és különböző színű hajókat tartasz a kezvedben olyankor, közben a lábad naponta végighúzod a kavicságyon. azt mesélik, hogy ezzel a sávval jelölöd ki a hajók útját. „hisz minden hajó tart valamerre”, mintha nekem is mondtad volna.

ahogy a hajók beúsznak a vízbe, azzal együtt várnak is, bár sosem értettük, hogy erre miért van szükség. pedig akár az ingujj felhajtása utáni készülődés, ez is megszokható.

mekkora sáv kell ahhoz, hogy várakozás nélkül beússzon egy hajó? gyakran kérdezed tőlem. pedig te is tudod, hogy ez nem rajtad múlik.

orrvérzés közben

üvegek válnak ki a füstből, ahogy a májfoltok
kipárolognak a testből. ma vodkázunk,
mondod, mellé narancslét kérsz.
citromot tesznek a feles pohárra,
meggyújtom neked. ekkor elkezd vérezni az orrod
a pult felett. most jut eszembe, nélküled
nem sikerült volna, mondom.
milyen romantikus ezt orrvérzés közben hallani,
és előveszel egy zsebkendőt. majd
a fülembe súgod, hogy sokat
nem kell várnom rád.

2011. 10. 12.

olyat adtál, amiért más visszaszámol,
vagy épp akkor tanul meg.

a fejedhez érek. Hogyan is juthatnék
ennél beljebb. a kezed a szíved,
suttogod, majd elszámolsz ötig, tízig,
nem tudom. hónapok óta nem számolok.

azt mesélték az öregek, hogy az
esküvőn az ara nem ismerte fel a
férjét, közben egy kislány énekelt.
nem tudtam hová tenni, pedig
csak a buszmegállóban álltam,
figyeltem, hogy ki tud a legtovább
elszámolni.

eljutottam (talán) kettőig, és ugyanúgy
köszönünk egymásnak.

köszönöm.